

Sygn. akt VI Ka 575/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk (spr.)

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz

SO Sebastian Mazurkiewicz

protokolant: p.o. protokolant sądowy Aneta Kniaziuk

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 23 listopada 2016 r.

sprawy G. D. (1) syna A. i H. ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 26 stycznia 2016 r. sygn. akt III K 773/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. O. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej wraz z podatkiem VAT; kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Adam Bednarczyk SSO Zenon Stankiewicz SSO Sebastian Mazurkiewicz

VI Ka 575/16 UZASADNIENIE

G. D. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 9 kwietnia 2014 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki (...) o numerze ramy (...) o wartości około 800 zł na szkodę K. B. przy czym każdy z nich czynu tego dokonał przed upływem pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

2. w dniu 7 kwietnia 2014 r. w W. przy ul (...) z niezamkniętego samochodu marki I. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia przesyłki w formie paczki z zawartością: papieru śniadaniowego 50 szt., worków 30 szt. torebek do pieczenia szt. 21, gąbek kąpielowych do masażu 5 szt.; przesyłki w formie paczki z zawartością mydła w płynie (...) 12 szt. dezodorantów (...) 6 szt. gąbek kąpielowych do masażu XXL 5 szt. o łącznej wartości 516 zł na szkodę (...) S.A. przy czym każdy z nich czynu tego dokonał przed upływem pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

3. w dniu 3 marca 2014 r. w W. przy ul. (...) z niezamkniętego samochodu marki V. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia : plecaka o wartości około 30 zł z zawartością portfela skózanego o wartości około 50 zł, dowodu osobistego , prawa jazdy kat. B, dowodu rejestracyjnego samochodu o nr rej. (...) wraz z polisą OC, książeczki wojskowej, karty kredytowej banku (...) oraz nawigacji marki (...) o nr produktu (...) o wartości 1030 zł, czym działali na szkodę D. E., przy czym każdy z nich czynu tego dokonał przed upływem pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne , **tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016r. w sprawie o sygn. akt III K 773/14 orzekł:

1. na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk uniewinnił oskarżonego od zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów,
2. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty postępowania w sprawie poniósł Skarbu Państwa.
3. na podstawie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. S. nieopłacone koszty zastępstwa procesowego w kwocie 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych powiększonej o kwotę podatku VAT

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się prokurator, zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na niekorzyść G. D. (1). Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnej a nie swobodnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, a mianowicie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie wyjaśnień współoskarżonego D. F. (1), a w konsekwencji odmówienia waloru wiarygodności jego wyjaśnieniom, że działał wspólnie i w porozumieniu z G. D. (1) w popełnieniu zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie zawiera w sobie takich argumentów, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany ustaleń faktycznych i ocen dokonanych przez Sąd I instancji.

Kontrola odwoławcza uzasadnia twierdzenie, że ocena materiału dowodowego przez Sąd meriti dokonana została z bacznością na reguły zawarte w przepisach art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wbrew zarzutom skarżącego orzeczenie Sądu Rejonowego nie jest dotknięte uchybieniem, które miałyby wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy na podstawie zebranego materiału dowodowego, prawidłowo ustalił stan faktyczny i w jego oparciu słusznie uniewinnił oskarżonego G. D. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przechodząc do omówienia zarzutu wskazanego w apelacji prokuratora należy odnieść się do postawionego w nim zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiącego – zdaniem skarżącego – wynik wadliwie dokonanej oceny dowodów. Z licznego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż taki zarzut nie może opierać się jedynie na polemice z ustaleniami Sądu I instancji i prezentacji własnej oceny dowodów, lecz powinien wskazywać, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad rozumowania, określonych w art. 7 k.p.k. dopuścił się tenże Sąd, dokonując oceny zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość bowiem przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie

może automatycznie prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Tego rodzaju uchybień treść apelacji oskarżyciela publicznego

nie wykazała, a dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego – zdaniem Sądu odwoławczego – nie zawiera błędów faktycznych, ani logicznych. Ustalenia faktyczne poczynione zostały na podstawie jedynie tych okoliczności, które – zgodnie z art. 410 kpk – zostały ujawnione

na rozprawie i poddane ocenie nie wykraczającej poza granice swobody sędziowskiej określonej w art.

7 kpk. Treść motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że ocena wyjaśnień, jak i zeznań

D. F. (1) została dokonana wspólnie z całym ujawnionym materiałem dowodowym, analizowanym logicznie i kompleksowo. W tym, w odniesieniu co do pierwszego czynu, ocena Sądu znajduje oparcie i uzasadnienie w poddanym analizie zabezpieczonym monitoringu z miejsca zdarzenia. Wyczerpujące i szczegółowe uzasadnienie pozwala prześledzić tok rozumowania Sądu I instancji, zwłaszcza w zakresie obdarzenia wiarą konkretnych dowodów w sprawie, co w konsekwencji umożliwia kontrolę odwoławczą orzeczenia. Kontrola ta prowadzi do wniosku, że zarówno sposób procedowania Sądu meriti, ustalenia przezeń poczynione w zakresie stanu faktycznego, a wreszcie wyprowadzone wnioski o braku podstaw faktycznych i dowodów niebudzących wątpliwości do pociągnięcia oskarżonego D. do odpowiedzialności karnej są prawidłowe.

Odnosząc się do kwestii zasadniczych dla sprawy i podniesionych w środku odwoławczym stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego słusznie Sąd Rejonowy przyjął, iż na gruncie poczynionych ustaleń faktycznych brak jest podstaw do uznania, iż przestępne zachowanie oskarżonego było udowodnione w świetle relacji współoskarżonego D. F. (1). W zrekonstruowanym stanie faktycznym Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż postawione oskarżonemu D. zarzuty zostały postawione jedynie w oparciu o wyjaśnienia świadka a uprzednio współoskarżonego D. F. (1) i nie zostały potwierdzone żadnymi innymi dowodami. A wręcz ujawniony w pełni obiektywny dowód w postaci monitoringu podważył tezy wypowiedziane przez wówczas podejrzanego F. co do roli oskarżonego D. w pierwszym zarzucanym mu czynie. Oskarżony D. przesłuchany w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że nie popełnił ich. Wyjaśnił, że nie było go we wskazanych przez świadka miejscach i czasie, a z oskarżonym pozostaje w konflikcie. Sąd I instancji, mając na uwadze, że niniejsza sprawa może mieć miejsce na skutek jedynie pomówienia dokonanego przez współoskarżonego, podjął się wnikliwej i kompleksowej oceny wyjaśnień D. F. (1). Skonfrontował je i ocenił ich zmienność, a w rezultacie dokonał wnikliwej prawidłowej i uzasadnionej oceny depozycji współoskarżonego na stronach 2-5 swojego uzasadnienia, które to wobec braku możliwości ich pozytywnej weryfikacji zostały poddane w wątpliwość w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.

W tym miejscu należy przytoczyć treść wyjaśnień D. F. (1) złożonych

w postępowaniu przygotowawczym w dniu 12 czerwca 2014 roku na okoliczność kradzieży roweru. Podejrzanym D. F. (1) wyjaśnił wówczas m.in., że idąc z G. D. (1)

na O. zauważył stojący rower. We dwóch postanowili go ukraść, po czym G. D. (1) sobie poszedł a D. F. (1) ukradł rower. Po jego sprzedaży mieli podzielić się pieniędzmi. (k.33) Następnie wersja D. F. (1) w odniesieniu co do popełnienia tego czynu wspólnie

z oskarżonym D. uległa ewaluacji i podczas eksperymentu procesowego D. F. (1) stwierdził, że w dniu zdarzenia on zobaczył rower. Był z nim G. D. (1), ale poszedł

w te bloki, a on został, żeby go ukraść. (k. 41-43) Ponownie przesłuchany przez prokuratora,

w dniu 12 czerwca 2014 roku zmienił swoje wyjaśnienia i po odczytaniu notatki policyjnej wyjaśnił,

że rolą G. D. (1) było jednak stanie na czatach podczas kradzieży roweru, a następnie

po jego kradzieży obaj oskarżeni rozdzielili się i D. F. (1) pojechał rowerem, a D. poszedł w inną stronę, by w konsekwencji spotkać się na P. i wspólnie sprzedać rower. (k.108-109)

W postępowaniu przed sądem na rozprawie w dniu 30 listopada 2015 roku za to stwierdził,

że G. D. (1) w ogóle nie brał udziału w czynach objętych w akcie oskarżenia oraz stwierdził,

że złożył takie wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, ponieważ do ich złożenia w tej formie został zmuszony przez funkcjonariuszy Policji. (k.88-89v.)

W tej sytuacji, w świetle wyjaśnień D. F. (1) można odnieść wrażenie, że świadek ten (a także współoskarżony) F. nie zwraca szczególnej uwagi na to co oskarżony D. miał robić przed kradzieżą przez niego roweru. To, czy oskarżony D. „stał na czatach”, czy też „poszedł w bloki” ma znaczenie drugorzędne dla tego oskarżonego, co także poddaje taki scenariusz współsprawstwa w wątpliwość. Przywołanie depozycji D. F. (1) przez Sąd wskazuje, że ten dowód jako jedyny obciążający G. D. (1) w sprawie mnoży wątpliwości. O ile konflikt między oskarżonymi nie został udowodniony w toku postępowania, to nagranie z ujawnionego monitoringu także poddaje w wątpliwość samą rolę G. D. (1) co do zarzucanego mu pierwszego czynu. Sąd Rejonowy prawidłowo umotywowwał zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego z jakich względów tym wyjaśnieniom i zeznaniom w świetle nagrania z monitoringu nie sposób dać wiary. (str. 3 uzasadnienia) Sąd I instancji wyczerpująco i prawidłowo uzasadnił swoje stanowisko w zakresie motywów, które zadecydowały o braku możliwości przypisania G. D. (1) sprawstwa zarzucanych mu aktem oskarżenia trzech czynów, a Sąd odwoławczy dokonana przez Sąd Rejonowy taką ocenę dowodów podzielił.

Sąd odwoławczy zgodził się z Sądem I instancji, iż sposób relacjonowania okoliczności przez D. F. (1) co do pierwszego zarzucanego oskarżonemu czynu, chaos tej wypowiedzi i mnogość przedstawianych scenariuszy pierwszego zdarzenia z ich udziałem, przekłada się również na ocenę jego wyjaśnień co do zarzucanego współoskarżonemu D. drugiego i trzeciego czynu. Stanowi to samoistną przesłankę do odmowy wiary temu świadkowi/oskarżonemu w całości. Ponadto, Sąd wskazał na rozbieżności, które mogły stanowić dodatkową podstawę do braku uwzględnienia także tych wyjaśnień w zakresie drugiego i trzeciego zarzucanego oskarżonemu D. czynu. Przesądzanie o winie i sprawstwie oskarżonego D. na podstawie głównego dowodu, którym są w niniejszej sprawie wyjaśnienia i zeznania tego świadka a zarazem współoskarżonego charakteryzować musi swego rodzaju bezwzględne obostrzenie. Dowód ten, jako samodzielny i podstawowy trzon oskarżenia nie może budzić żadnych wątpliwości, ulegać tak diametralnym przekształceniom i zmianom, jak rysuje się to na tle wyjaśnień i zeznań D. F. (1). Sposób składania depozycji przez D. F. (1) przed prokuratorem i przed sądem, odnoszący się do kluczowych okoliczności z punktu widzenia ustalenia czynności sprawczych zarzucanych oskarżonemu D. co do **indywidualnej roli** tego oskarżonego w granicach zmierzających do popełnienia czynów, cechuje się widocznymi różnicami, które wywołują wątpliwości, i których nie można wykluczyć. Przy czym, w świetle dowodów przeprowadzonych przed Sądem wykluczono możliwość wpływu na wyjaśnienia świadka/oskarżonego F. przez przesłuchujących go funkcjonariuszy policji, aby ten musiał wbrew swojej woli obciążyć się, poddać karze a przy tym wskazać jako współsprawcę drugiego oskarżonego- D..

Dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie jako niezbity dowód nie mogły służyć jedynie wybiórczo połączone ze sobą fragmenty wyjaśnień i zeznań współoskarżonego D. F. (1), które jako kompilacja jedynie dla oskarżyciela stanowiły na pozór ze wszech miar pewny dowód winy G. D. (1) co do popełnienia każdego z tych czynów.

Podkreślenia wymaga, że zgromadzone w aktach sprawy wyroki skazujące w innych sprawach na k. 91-99, świadczące o wcześniejszej współpracy w popełnieniu przestępstw przez D. F. (1) i G. D. (1) nie mogą przesądzać o ich wspólnej odpowiedzialności karnej także i w tej sprawie. Taki pogląd oskarżyciela nie mógł stanowić automatycznego uznania współsprawstwa i winy co do zarzucanych oskarżonemu D. czynów na gruncie tej sprawy, albowiem godzi to w podstawową zasadę procesu karnego – domniemania niewinności. Wywody, jakie poczynił w apelacji oskarżyciel stoją w sprzeczności z tą zasadą, albowiem oskarżonemu D. winy nie udało się udowodnić ponad wszelką wątpliwość. Labilność treści wyjaśnień i zeznań D. F. (1) niewątpliwie przełożyła się na brak wiarygodności tego świadka co do powoływanych się przez niego okoliczności. Wobec wyczerpania wszelkiej możliwej inicjatywy dowodowej przez Sąd I instancji na tle rysujących się rozbieżności w wyjaśnieniach i zeznaniach D. F. (1) złożonych na różnych etapach postępowania zaistniały niedające się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., które należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego G. D. (1).

Reasumując, Sąd Okręgowy podzielił w całości tok rozumowania sądu orzekającego zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Wątpliwości oskarżyciela publicznego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia, a zawarta w uzasadnieniu apelacji argumentacja sprowadza się de facto do polemiki

z dokonaną przez Sąd meriti oceną dowodów i prezentowania własnych poglądów.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego G. D. (1) za postępowanie odwoławcze na rzecz adw. P. O. orzeczono na mocy § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 i § 4 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. (Dz. U.

z dnia 5 listopada 2015 r.) zaś o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Adam Bednarczyk SSO Zenon Stankiewicz SSO Sebastian Mazurkiewicz